

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

ΔΙΑΒΟΛΟΙ

Ἀμίλητη ἡ λατρεία μου σὲ χάδευε
κ' ἐπίναμε τὸ μῦρο τῶν ὠρῶν,
ἐνῶ βαθαίναν τὴν ἀγάπη μας οἱ θύμησες
παληῶν, βασανισμένων ἡμερῶν.

Κ' ἡ μουσικὴ τῶν ὄρκων μου πλανιότανε
ἀπ' τὰ βαλσαμικά σου γύρω χεῖλη,
ὅπως τῶν μελισσῶν τ' ἀργὸ τὸ βουῖσμα
πάνω ἀπ' ἀνθούς π' ἀνοίγουνε τὸ δεῖλι.

Πόσες πικρὲς ἀναβολὲς
γιὰ κείνη τὴ γλυκειὰ βραδυὰ κοντά σου,
ποὺ ἦσαν τὸ κρῖνο καὶ σὰν γρύλος παραμίλαγα
μέσα στὴ μυρωμένην ἀγκαλιά σου.

Ἄχ! κάποιον νύχτα τότες πίναμε κ' ἐσθύναμε·
δὲ ζούσαμε, δὲν εἶχαμε πεθάνει —
εἶχε χαθεῖ ἡ ψυχὴ σου μέσα μου κ' ἐντός σου ἐχάνουμον
σὰ μιὰ δροσιὰ σ' ἐν' ἄνθινο στεφάνι!

ΑΥΡΙΟ

Καὶ νὰ συλλογιστεῖ κανεὶς ἀγάπη μου
πῶς αὐριο θενᾶμαστε δυὸ σκόνες,
δυὸ σκόνες δίχως γλόγα, δίχως αἴσθησι —
φωτιεὲς μικρὲς σβυσμένες στοὺς α ὦνες.

Δίχως τὰ μέλη μας πού τόσο ἐφιληθήκανε
δίχως τ' ἀπόκρυφά μας καρδιοχτύπια,
δίχως τὰ μάτια πού στὸ κῦμα τους ταξείδεψα
καὶ μιὰ γλυκειὰν ἀλμύραν ἦπια.

Πῶς αὐριο, τ' ὀλόχρυσο κεφάλι σου,
πού τῶφεραν τὰ χέρια μου τόσο ἀπαλὰ στὰ χεῖλη
σὰν ἓνα κύπελλο ὄλο φῶς καὶ χίμαιρα,
θᾶναι μιὰ σκόνη ἀπάνω σ' ἐν' ἀνθήλι.

Καὶ τὸ κορμί σου τὸ γλυκὸ κι ἀβρότατο,
κ' ἦ μυστικὴ τοῦ πάθους μου κερήθρα,
θενᾶ χαθοῦν σᾶμπως πού χάνονται στὶς θάλασσες
τὰ γραφικὰ τὰ ρεῖθρα !

Τ. ΜΑΛΑΝΟΣ